

niet in gedenken en hopen gevierd wordt. Of zoals Lammens zelf ergens schreef: 'de God voor wie in de liturgie telkens weer nieuwe lofzangen oprijzen is dezelfde God der gerechtigheid wiens ogen de ganse aarde doorwandelen'. Het zou dwaas zijn, te beweren dat liturgiek het belangrijkste vak van de universiteit is. Maar wie het eigen karakter van de *Vrije* Universiteit onderkent en haar doelstelling onderschrijft kan er niet omheen te erkennen, dat dit wel het vak is dat bij uitstek heel direct te maken heeft met het hart van deze onderneming, die gehoor wil geven aan het evangelie, 'dat ... de mens in zijn gehele leven roept tot de dienst en de verheerlijking van de ene God ... en daarin tot dienst aan de medemens'.

Lammens is buitengewoon hoogleraar geweest van 1 december 1969 tot 1 september 1972. Na het ondergaan van twee ingrijpende operaties ging hij met vervroegd emeritaat. Het was bitter om aan te zien hoe het leven van deze originele, humoristische, scherpzinnige mens in pijn en benauwdheid onttakeld en gesloopt werd. Op zijn overlijdensbericht stond volgens zijn wens het woord uit Romeinen 8:18: 'ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden'. Het was typisch voor hem, erop te staan dat daarbij de naam van de auteur vermeld werd: 'Paulus'. 'Want (zij hij kort voor zijn sterven tegen mij) ze moeten niet denken dat *ik* daar zo zeker van ben - Paulus zegt het, maar ik hoop wel dat hij er een beetje kijk op had ...'. Op dat moment ervoer ik wat liturgie in onze werkelijkheid betekenen kan: in vragen en pijn Gods aanwezigheid viëren - hopen.

Gerrit Nicolaas Lammens stierf 3 december 1985, twee en zestig jaar oud. Op zijn grafsteen staat zijn naam en 'Romeinen 8:18'.

J. Firet